

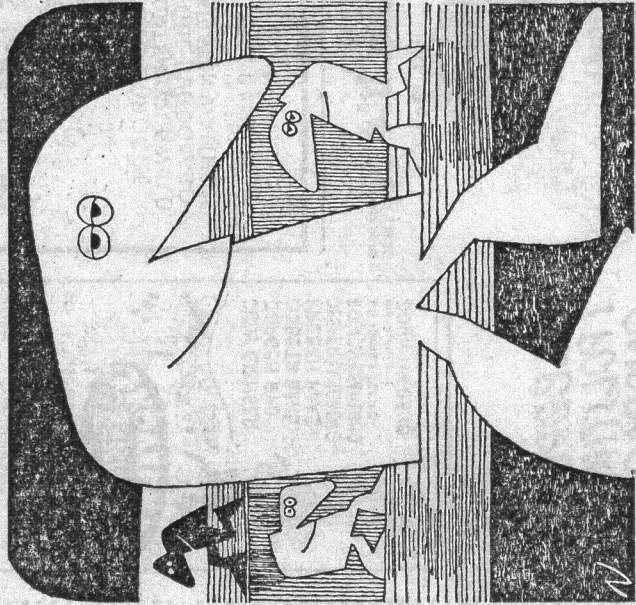
Nattevandrers-noter

O. K., jeg siger det som det er: Jeg er nattevandrers.

Det er måske ikke så meget af en perversitet at komme med nu til dags hvor alle og enhver med lidt in(d)forstået respekt for sig selv sniffer kokain, bliver luksusbosser, pusher pyramidenergi eller finder andre sjældne og sølsomme lyster og lyster — men det er altså min lille skrøbelige svaghed. Og ikke bare min. Jeg ved vi er mange der deler den — som en lille sød dobbeltydig hemmelighed, der er svær at forklare andre. De andre der ikke kender fornemmel-

som om en ishånd pludselig berører een i nakken og med et koldt pust, som Hamlets fars genfærd ved en amatørforestilling, hvisker til een at det er midnat, der er nu i denne time vampyrernes tænder vokser frem og varulvene skifter dagens hud ud med nat- tens pels, det er nu døgnets forsvinder og man kan næsten høre det klage — og man bliver nødt til at gå ud. Og man rejser sig fra selskabet og siger noget fornuftigt om en hård dag i morgen — og kommer ud i byen, hvor man møder alle de andre nattevandrere.

Jeg kender efterhånden en del af dem, og objektivt er der to hovedgrupper af nattevandrere, de samme som i så mange andre brancher: de faste og free-lancerne. Jeg kender et par typiske 'faste', bl.a. en hvis rute går fra Eng- have Plads ned ad Istedgade til Hovedbanegården og så op ad Vesterbrogade igen, bare lige det, og så måske et par spontane sidegader undervejs. En anden jeg kender centrere sig lige omkring Pilestræde, Aabenraa og Købmagergade og kan findes der i den samme

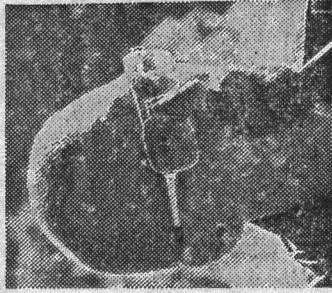
Tegning: Peder Nyman

fordi vi en gang imellem har brug for at have den for os selv, eller i hvert fald for at have den fornemmelse at den er der for os, at alle de underlige spøgelse og skygger af lukkede butikker og forladte banker for een gangs skyld er der mere for vores skyld end for penge-svikhøllens.

Ja, og så selvfølgelig fordi natten er sådan et stille tæppe i byen, sådan en udrensning af alle dagens forvirrede og forvirrende nerver, sådan en satori som japanerne siger, et tidspunkt hvor alt får betydning og man tydeligere end nogen sinde ser byens billeder, fordi de bliver løst fra den dagklare dagsorden. Hovedbanegården er så infamt absurd smuk om natten.

Nå, nattevandrere er nu nok alligevel asocielle, for dybt i enhver nattevandrer bor der en uhyggelig og uborgerlig blanding af en digter, en drømmer og en dæmon. Og jeg er ikke i tvivl om at nattevandring — som den store amerikanske digter Ray Bradbury engang forudsagde — en dag vil blive fordømt som usundt og reaktionært og nedbrydende. Men indtil den dag vil jeg vandre med mine stilsfærdige søstre og brodre i vores anonyme jagt på byens egentlige stemme og lugt.

Og det pudsige er, at de der bedst forstår os nattevandrere — det er de andre nattefolk, de der er det af professionelle grunde. Tag ikke fejl af nat-

Dan Turèll i byen

tevandreren på den ene side og fulderten eller den midlertidige midnats-melankoliker på den anden side! Hver har sin ret, men hver er sin race. Og jeg har gang på gang bemærket, hvordan nattens proffe folk — strissere, vægte-re, chauffører — staks kan lugte den inkarnerede nattevandrer og stælnet mellem ham og ham der er ude at more sig.

Måske også fordi nattevandreren i virkeligheden er den der morer sig mest i byens nat — i hvert fald den eneste der er der frivilligt og som har valgt det, uden at det skal tjene andre formål. Nattevandreren er den eneste der opholder sig i byens nat for byens nats egen skyld.

Og den fornemmelse kan byens nat vist godt lide.